

İki Yabancı

– EBRU CAN · 30 Nisan 2026

İKİ YABANCI

Kulaklığımdaki sesin volümünü biraz daha yükselttim. Yoksa iç sesim hiç susmuyordu. Gerçi yükselen sese inat şimdi o, daha yüksek konuşuyordu. Gözlerim de aynı noktaya bakmaktan bıkmıştı. Göz yuvarlağının içerisinde bir oyana bir bu yana oynayıp duruyordu. Farklı bir görüntü bulamayışının öfkesiyle yine aynı noktaya dönüyordu.

Yirmi dört dakika kırk altı saniye...

Yürümeye başlayalı yarım saat bile olmamıştı. Bacaklarım adım atmaya pek istekli görünmüyor. Heey! Bugün ne oluyor size? Tüm organlarım isteksiz ve bıkkın. Neyse ki ipler benim elimde, kukla olmasalar da gayret göstermek zorundalar. Bana sundukları hizmetin ücretini verme gayretindeyim.

Göz ucuyla süzüyorum. Dakikalardır beraber yürümemize rağmen tek kelime etmedik. Küs müyüz? Onun kulağında başka melodiler, benimkinde ayrı. Ayrı dünyalarda aynı istikamete doğru yol almak bile bizi birleştirmiyor. Ayrı tempolarda adım atmak, bizi birbirimizden uzaklaştırmıyor. Ne birlikteyiz ne de ayrı. Acılarından haberim yok, mutluluklarından da. Beğendiği ve sevdiği şeylerde umurumda değil. Tek merak ettiğim şey; kulağındaki müzik. Hangi parçayı dinliyor acaba? Dinlerken neleri anımsıyor?

Göz ucu ile o da beni süzüyor.

Ayaklarım..

Kollarım...

Gözlerime gelmeden kaçıyor. Büyük ihtimal adım sayımı ve hızını ölçmeye çalışıyor. Kulağımda ki müziği merak ediyor mu? Bende yaşattığı hissi.

“ düşlediğim yerdeyim.

Bildiğim, bilindiğim.

İnsanı sevdiğim.

Gördüğüm, düşündüğüm,

Sorduğum sorulduğum

Bu yerdeyim.”

1

Bu sözlerin anısını?

Bir tepe, buğday başaklarının yeşillendiği

Boyları dizimde olan. Bu tepenin en yüksek noktasında dalları toprağa kadar eğilmiş bir ağaç. Hafiften esen rüzgarla dans eden başaklar ve yapraklar. Ruhumun bu ahenge uyum sağlaması ve neşe dolması. Neşenin taşıp , kollarıma ve bacaklarıma hücum edişi.

Beni mutlu eden, aralarında insanın olmayışı. İnsanı sevdiğim kısmına gelince ; neşemde azalış.

Düşlediğim yerde, sorduğum, sorulduğum , bildiğim, bilindiğim yerde insan yok. Bu nakaratı onlarca kez dinleyişimin sebebi ne?

Yürüyüşün otuz dokuzuncu dakikasında olduğumuz halde , hiç konuşmadık. El ele tutuşmadık, göz göze gelmedik. Tıpkı diğerleri gibi o da gidecek, en ufak iz bırakmadan, hafızamda yer etmeden. O beni hatırlamayacak, ben de onu.

Neden bu kadar duygusuzsun? Neden insanlara değer vermiyorsun? Gidişler seni hiç mi üzmez, kalbin hiç mi kırılmaz? Nedenler, nedenler...

Hey sen iç ses! Fazla abartmıyor musun? Yürüyüş bandında spor yapan iki yabancıyız işte.

Off! Kırk dakikayı doldurdum. Bugünlük yeter. Bir sonra ki günler, bir çok kez ayrılışlara gebe.